

Marek Jerzy Stępień

DROGA W MGLE

Marek Jerzy Stepień

DROGA WE MGLE

Kraków 2006

Zdjęcie na okładce: Marta Mamak

Redakcja: Stanisław Pażucha

© by Marek Jerzy Stępień 2006

Wydawca:
Katolickie Stowarzyszenie
"Civitas Christiana"
Oddział Małopolski, Kraków

ISBN 83-910925-9-3

Skład i druk :
Biker Studio Graficzne
tel. (018) 449 08 20

1. Nasz wspaniały świat

* * *

Dwa ludzkie cienie
na podmiejskich łąkach
odcięte od naszych domów
kolczastym drutem sumień
desperacko próbują się ogrzać
widokiem kwitnących kaczeńców
zasłaniają ich urodę
bliznami zranionych serc

Dwa głodne cienie
na równinach świata
pochłaniają całe światło
bijące z niebieskich wyżyn
mówią o nim więcej
niż suto zastawione stoły
rwący strumień wynalazków
demokracja uśrednionych –

My widziani z kosmosu
pod latarniami galaktyk
daremnie próbujemy ukryć
nasze duchowe ubóstwo

* * *

koledzy i przyjaciele ze szkolnego podwórka
w promieniach wieczoru mają obce twarze
co ich łączyło dogasa we mgle
rozwidlają się drogi pod tarczą księżycą
jak w lunatycznym śnie nie jesteśmy sobą
we wspólnym pochodzie ktoś ciągle przyśpiesza
aż biegną już wszyscy każdy w swoją stronę
nakręcenii kluczem nowego zegara
który czas odmierza jak ślepy manekin
sprawnych i niedołączonych powypuszczał razem
morzem wolności upragniona meta
szelcetem banknotów obiecana ziemia
odpadających wymaże nasza pamięć
znikną za horyzontem
jak zachodzące zorze nadziei

koledzy i przyjaciele ze szkolnego podwórka
już nie zbudują szczęśliwego świata

PROŚBA

Świat by rozkwitał gdyby was nie było
gdybyście czystej nie mącili wody
nie stali w bramach cudownej przyszłości
nie zawadzali w poczekalniach dworców
nie zakłócali żarliwej modlitwy
przed kościołami pomnikami dziejów
gdyby zniknęła wasza bezradność
która tak razi nasze czułe oczy

Świat by rozkwitał gdyby czas wypalił
to co w was małe niegodne człowieka
bo dobre rady z zewsząd do was płyną
a razem z nimi niemałe pieniądze
wiele fundacji założono z serca
i stowarzyszeń aby wam pomagać
tyle zasiłków wyliczają dla was
ofiarnie zastępy cywilnej służby

Zróbcie coś ze sobą dlaczego jesteście
mimo wielu starań spisanych obietnic
nie korzystacie z pliku możliwości
nie chwyacie za wędki jak inni przed wami
tylko wolicie zbierać się w zaroślach
albo wałęsać w pobliżu parkingów

Świat by rozkwitał gdyby was nie było
gdybyście czystej nie mącili wody ...

* * *

jeżeli mogę nie czuć twojego bólu
czy jestem godzien nazywać się człowiekiem
zachwycać porankami niosącymi nadzieję
wolną przestrzenią nad równinami ziemi
która wciąż rani nieliczących godzin
zajadłością regularnych obrotów
podążać za obłokami marzeń
do wirtualnej krainy szczęścia ?

jeżeli mogę nie czuć twojego smutku
mój młodszy bracie nieznanemu przyjacielu
za wcześnie odepchnięty
od źródeł nieskalanej wody
za szybko wykluczony
ze wspólnoty której nigdy nie było
cóż jestem wart
ukradłem twoje sny
sprzedałem je na targowisku
używanych myśli i uczuć
rozrastającym się w gąszczu nocy
w mojej i twojej ciemności
w której musimy tkwić
z cudzych i własnych wyborów
ogłuszeni jazgotem handlujących
zamknięci w wysokiej wieży pragnień

* * *

stojąca w ciszy zimowego poranka
moja smutna chwilo odarta ze złotych piór baśni
jeszcze nie przychodź
do domów zasypanych śniegiem milczenia
nie ukazuj całej prawdy
czekającym na pomocne dłonie
mogące wyrwać ze szponów codzienności
ich zagubione dusze szukające piękna
na bagiennych łąkach gdzie w brudnych wodach
tkwią jeszcze ocalałe niewinne kwiaty
wabiące tych co uwierzyli
w oczyszczający czas oczekiwania

moja smutna chwilo pozostaw im nadzieję
są jak ostatnie liście
płaczącego nad sobą drzewa

TO JESZCZE NIE KONIEC ŚWIATA

Patrzę na nasz jak karuzela wirujący świat
smutnymi oczami doświadczonego człowieka

Jeszcze w dymie wypalonych godzin
widzę gasnące widma przeszłości

niekiedy na łamach poczytnych gazet
odnajduję wzmiankę o szerzącym się ubóstwie

albo ze skarbca wygłaszanych homilii
wysupluję grosze sympatii dla wykluczonych

jeszcze darowane z pompą wigilijne paczki
spadają w tłum wygłodniałych dzieci

niezauważalny pozostaje skromny dobytek ubogich
nie nęci złodziei łatwością jego zagarnięcia

w naszych ogrodach kwitnie niekiedy nieśmiałość
tłumiona zaroślami rozrastającej się pychy

odnajduję ludzi którzy z wyboru serca
ograniczając potrzeby podążają w stronę światła

Są jeszcze miejsca na ziemi niezajęte przez nikogo
mogę w nich przebywać kontemplując królestwo Boga

* * *

nocą dudniącą kołami parowozów
powraca przeszłość do chylących się domów
na wzgórzach nieopodal zarośniętych torów
prowadzących do niezliczonych węzłów
spinających postać świata
krwioobiegim widzialnej wymiany
pragnieniem wspólnego przebywania
w miejscach szybkich przeobrażeń

ci którzy wsiedli
do nagle odjeżdżającego pociągu
ostatniego pociągu w tych stronach
przestrzeni małych miasteczek
nie rozumieją
pozostających na wzgórzach
widzów groźnego spektaklu
rozgrywającego się
we wnętrzu pękniętej ziemi

świeże szczeliny
rozerwą krótki czas radości
pozostawią na uboczu
żyjących wspomnieniami ludzi
dróg wabiących wzrastającą prędkością
przesuwających się kolumn niedosytu
w kierunku materializujących się celów
u wylotów duchowych dolin

* * *

omijający dworce w wielkich miastach
żyją w świecie jakiego nie ma –
wystarczy zamknąć oczy
uruchomić silniki wyobraźni
włączyć pokładowy komputer
w statkach mknących przez czas
jak nieomyłne prognozy
instytutu życia i śmierci
a wszystko będzie spoko
dni ułożą się w szereg
geometryczny szereg sukcesu
dym kadzidlany naszych przodków

omijający dworce w wielkich miastach
nie widzą zachodzącego słońca solidarności
w którym gasną oblicza zadowolonych
nie dopuszczają możliwości
zamiany miejsc i ról
nagłego nadejścia nocy
porażającej zagubieniem kierunku
nikogo nie wyróżniającej
z zastygłego morza rozpacz

RÓWNOWAGA STRACHU

Uczestniczący w grze losowej
uzasadniają jej rozpowszechnianie
koniecznością rozwoju zaletami natury
zwycięzcy i pokonani
w mrocznych jaskiniach hazardu
patrzą na siebie bez cienia sympatii
pogarda i chęć odwetu
gęstnieją w powietrzu mającym swoją cenę
jak wszystko co nas otacza
a więc dlaczego
nie skaczą sobie jeszcze do gardła
nie zatapiają kłów i pazurów
w znienawidzonych twarzach przeciwników
co rozstrzygało niezliczone spory
w historii gatunku wywodzącego się od naczelnych
pozwalają im trwać w poczuciu klęski
lub sztychającego tryumfu ?

Równowaga strachu
cementuje nasz świat rozsypujący się
na pojedyncze atomy pożądanía
spaja w cząsteczki logiką systemu
widownię i potrzebujących jej gladiatorów
Rozdzieleni szybko opadającą kurtyną
bezlitośnie odpychani siłami natury
drżymy
nie mogąc do siebie się zbliżyć
jak podwójne słońca galaktyk
doświadczeni anihilacją
dużych mas o przeciwnych ładunkach
cofamy się na upatrzone pozycje
do dżungli codziennego bytowania
z równowagi strachu
czyniąc naczelną zasadę

W CIENIU PRZYSZŁOŚCI

Przed tubami zniewolenia spędzamy wieczory
naradzamy się z lękiem pod mostami złudzeń

zaciska się wirtualna obręcz wokół domów
miażdży je i wchłania do niewidzialnego wnętrza

syte i ociążałe krzyżujemy spojrzenia
z krzykiem głodu na ulicach wielkich miast

wypuszczone przed wiekami strzały nieistnienia
wbijają się mocno w trzepoczące serca

pozbawieni nadziei wzniesają wielki pożar
łuny nad horyzontem odbijają się w oczach

wyzutych z człowieczeństwa obrotowych manekinów
prowadzących nas w świetlaną przyszłość
za milczącym przyzwoleniem

PRZED OBRAZEM BOGA

Wychodząc z kościoła po niedzielnej mszy
wprost do przedsionka kupieckiej cywilizacji
jakim stał się otwarty rynek limanowej
zastawiony samochodami najdroższych marek
z burmistrzem dyskutującym
o kształcie i cenie opon
z nalany osobnikiem obwieszonym złotem
nagle zrozumiałem że dla ubogich duchem
kończy się pewna epoka
zegar na starej kościelnej wieży
nieuchronnie przyśpiesza

Nie zostawią ci czasu
na kontemplację ogrodów
przemkniesz z duszą na ramieniu
do świata szkła i stali
lub przytłoczony bezradnością
zawiśniesz gdzieś pod mostem:
ofiara pośpiesznych wyborów
ślepych uliczek dojrzewania

gatunku który się rozdwa
przed obrazem surowego Boga

* * *

lipcowym przedpołudniem w samotnym ogrodzie
patrzyłem jak dojrzewa owoc pożądania
jego zapach potężniał drażniąc moje nozdrza
warkotem motolotni dzielącej błękit nieba
pomiędzy zdobywców czasu i przestrzeni
ich euforyczny śpiew
zmieszany z płaczem wykluczonych
rozbrzmiewał nad jasnością dnia
etiudą pękniętego życia

pochylony nad pniem drzewa
z siekierą w drżącej dłoni
rąbałem rozrzucone gałązki
zużyte gniazda sumień
skazane wyrokiem natury
na nieprzemijający brak zieleni
widziałem wielki płomień
bijący z ich upokorzonych dusz
znieruchomiałych u wrót rozpaczy
na drogach prowadzących donikąd

PSY WOJNY

Psy wojny
wyłaniają się z mroku zranionego czasu
jak jeźdźcy apokalipsy
nad osaczonym światem
przegryzają
kruche gardła niemowląt
wyją z pożądania
na widok bezbronnych kobiet
gotowe rozszarpać każdego
kto zakłóca konsumpcję ich panów
szkolone do zabijania
na zawołanie gruchoczą kości
pozbawiając woli oporu
przemykających ścieżką życia

Psy wojny
wyhodowane w kamiennych ogrodach
za wysokim murem pogardy
dla skromnych i wykluczonych
ochraniają majątek swoich panów
złupiony w cybernetycznym królestwie
niezawodnym sposobem naszych przodków:

zamiast maczugi długopis
pieczęci elektroniczny podpis
forteli układy i zmowy
grzechów – jak zawsze kaplice

dyby – schroniska dla bezdomnych
pańszczyzna – niepłatne nadgodziny
poddanie – bo lądujesz na bruku
kształcenie – wypełnianie formularzy

Ponad łunami przereklamowanej wolności
rozrastające się watahy wilków

psów wojny
klonowanych dla rosnących potrzeb
degenerującej się świadomości
rozrywającej międzyludzkie więzi
pazurami nieokiełzanego pożądania

Na naszych zamkniętych oczach
za milczącym przyzwoleniem

* * *

ponad doliną pozbawioną współczucia
poszarpane żagle wykluczonych
unoszone słabnącym wiatrem
płyną ku portom odwiecznego królestwa
które zastygło jak martwe morze
między lądami szybującego czasu
jakby skamieniało w rozpacz
nad brakiem świtów przemienienia

nad niekończącą się nocą
zapisaną w genach ludzkiego rodu

2. *Dziko kwitnące róże*

* * *

Boże jak trudno
jak trudno nie kochać
gdy wiatr wydobył płomienie
z gasnącego ogniska
we mgle jesiennych zmierzchów
wciąż te same oczy
perły istnienia przez które
widzę doliny i wzgórza

w osamotnionej przestrzeni
dziko kwitnące róże
oplatają głaz serca
rozżarzone ogrodem

* * *

pozwól mi coś powiedzieć
kilka zwyczajnych słów
przed podróżą w nieznane
do ciemnego tunelu

nie zatrzymuj ich lotu
nad wypalonym świtem
wypełnią puste przestrzenie
pomiędzy tobą a mną

odnajdą się samotności
wyglądają pomięte twarze
w cichym spokojnym trwaniu
utuli nas do snu

noc pogodnego milczenia
gwiazda wysokich dźwięków

* * *

i znów napływa z przestrzeni w której błędę
duszący obłok winy wehikuł bezradności
przenosi mnie w czasie
do prapoczątków istnienia
odsłania symbole niepojętego grzechu
gęsta mgła jak paciorki nanizane na sieć
ani modlitwy ani przebaczenia
opalizuje w świetle zachodzącego nieba
oblepia mnie cząsteczkami
syczącej purpury

głucha ciemność nad łąkami myśli
układa się w kobierce połamanych kwiatów
rozlewa szeroko po ruinach królestwa
jakie w nas było przed założeniem świata
ale nie mogło trwać
bo ciągle patrzysz mi w oczy
z niemym wyrzutem skrzywdzonego dziecka
płoną latarnie wiekuiestej rozpaczy
pochodnie zapalone ciepłą ludzką dłonią
twoje rany jak kontury niewidzialnego krzyża
krwawią w moich oczach o jasnym poranku
gasną od nich zorze rozbudzonej radości
rzucając długi cień
w krajobrazie upartych uczuć

* * *

szukając siebie zasypiamy
w objęciach nocy senne widma
kąpią nas w ogniu niepokoju
w stygnącej lawie zapomnienia

szarość popiołów gasi piękno
rozdygotanych krajobrazów
dzień je osuwa w nieistnienie
jak obce twarze zakochanych

samotna była moja miłość
krążyła ptakiem nad doliną
pieśń układała w cierniach krzewów
mrok rozjaśniając w mojej duszy

* * *

wypełniłaś niebo kolorem twoich oczu

jak ocalałe jeziora na pustynnej planecie
rozświetlone mgławice w galaktycznej pustce
pozostają we mnie
twoje łagodne spojrzenia
otwierające zamknięte szlaki
ku przełęczom straconego czasu
wołą Stwórcy oddzielających mnie od szczytów
niezniszczalnej krainy w sercu cichnących żywiołów

jesteś Jego promieniem
na złotych liściach jesieni
dotrwasz ze mną aż do zmierzchu –
do wybuchu światła gwiazd

* * *

nie zasłaniaj mi światła
cieniem udreżonych godzin
odkładajmy w nieskończoność
nieuchronne nadejście zmierzchu

niech dotrze w zamknięte doliny
promień niosący nadzieję

tam dokąd zmierzamy
lśnią spełnione obietnice
w słońcu oczyszczonym z atomów
z dala od prób zrozumienia

przypatrz się moim myślom
jak wirują w błękitnej przestrzeni

układają się w rozplątane ścieżki
czekające na ślady twoich stóp

REINKARNACJA

Spoglądam na drzewa
pozbawione liści
jak w bezrozumnym uporze trwania
tracą godność i duchowe piękno
zamiast iść pod topór czasu
usunąć się z krajobrazu życia
ustąpić miejsca bezlitosnym śniegom
nie maskować oblicza
nadciągającego przeobrażenia

Późną jesienią
jestem z tobą w naszym ogrodzie
rozmawiamy o reinkarnacji
szukamy trafnych metafor
narzucają się same
a jednak stan ogołocenia
budzi we mnie odrazę
nie chcę powrotu na zielone sceny
teatru cyklicznych odsłon
bowiem cena jaką płacimy
za stan całkowitej amnezji
jest zbyt wysoka dla dusz
spalanych ogniem
nieuchronnych rozstań

Nasza miłość chce wzrastać
w nieprzerwanym locie ku światłu
istnieć w chwilach radości
zatrzymanych w kadrze pamięci

* * *

moja nieuchwytna miłości
dlaczego jesteś tak daleko
nie mogę dotknąć twojej dłoni
popatrzeć w roześmiane oczy
tak szybko zmieniające barwę
lśniące we mgle wieczoru
w którą wchodzę idąc donikąd
ścieżkami nagłej samotności

płaczą za tobą łąki
kryształową rosą poranka
czyste niebo się chmurzy
smagane biczem tęsknoty
ciemnieje zieleń lasów
od miarowych uderzeń ciszy
ptaki fałszują melodię –
muzykę mojego życia

w wibrujących odgłosach wiosny
trzmiele nagiej świadomości
w tunelach rozedrganej wyobraźni
zderzające się błyski gwiazd

na zachodzącej polanie
drży moje biedne serce
światliste bramy ogrodów
zamykają strażnicy zmierzchu

* * *

gdy zapadało się niebo
w listopadową otchłań szarości
cichły rozrzedzone dźwięki
oddalającego się świata
słyszałem twój piękny głos
wysokie tony słów
płynęły nad martwymi łąkami
w długiej podróży donikąd

jak fale rozśpiewanych galaktyk
wirujące kręgi znaczeń
wewnątrz których radość i smutek
tańczyły wiedeńskiego walca

przytulona do chłodnej szyby
na balkonie samotnego domu
oczekująca szelestu liści
strąconych przez bezlitosny wiatr
byłaś moim wyśnionym portem
do którego nie mogłem zawinąć
przestrzenią nad zwałowiskiem nadziei
w której nie mogłem się zanurzyć

* * *

gdy moja dusza kapała się w twojej
blask zjednoczenia porozrywał chmury
odsłonił błękit dalekiego nieba
spłynął w uśpione doliny galaktyk

w świetle spokoju obmyty przez fale
zaledwie smuga na powierzchni zjawisk
tuliłem szczęście w niewidzialnych dłoniach
byłem muzyką jasnością i tęczą

* * *

wydłużają się cienie słów które nie padły
gdy przed zachodem słońca ciszą wpółobjęci
pomiędzy wstęgami różowego światła
rozkołysani zapachem przywołanych kwiatów
zielonymi falami odwiecznego morza
które opływają wędrujące dusze
po krawędzi życia i rosnącej śmierci
wibracją form ukrytej energii
żarliwym trwaniem u wrót zjednoczenia
jakby na przekór patrzącemu światu
który rozprasza w soczewkach rozumu
jasne promienie duchowego blasku
nie mogliśmy przełamać wewnętrznej blokady
na wzgórze czasu
błękitną radością wypłynąć

ŚMIERĆ MIŁOŚCI

Kiedy miłość odchodzi
promenadą stygnących słów
dokąd zmierza jej cień
jakiej szuka samotni ?

Osaczona na wzgórzach
przez blask fałszywego świtu
traci akord po akordzie
muzykę swojego życia

Kiedy miłość umiera
w dźwięku tłuczonych luster
nad brzegami chłodnych strumieni
w czasie skalistych wąwozów

dokąd uchodzi jej tchnienie
czy krąży gdzieś nad górami
wypatruje na szlakach
coraz wyżej idących ?

Jeżeli miłości już nie ma
na śnieżnobiałych równinach
łąkach wschodów i zachodów
w wodach błękitnego jeziora

kto wyprostuje ścieżki
moich samotnych wędrówek
lśnieniem uwolni krajobraz
od rdzawych oznak przemijania ?

* * *

coraz krótsze wiersze
milczeniem ścierane życie
rozchylająca się miłość

jej dominujące pragnienie

3. Jego zakryte Oblicze

* * *

drogi do Boga – pojedyncze ścieżki –
we mgle zanikają nie wiodą daleko
nawet gdy stojąc w uroczystym tłumie
mamy przez chwilę poczucie wielkości
łatwo się gubimy w myśli rozproszeniu
zawzięcie walcząc z nagłą samotnością
chcąc blask ocalić – światło naszej duszy
przed mrocznym cieniem który ku nam zmierza
z grzesznej otchłani wypełnionej bólem
jaką widzieli w swoich snach prorocy

prawdziwa wiara to sztuka zbliżania
ludzi do siebie w obecności Boga
tak nieuchwytniej – zaledwie kierunku
w próżni kryjącej wszystkie możliwości
w smutku istnienia rosnącym wraz z nami
na wzgórzach czasu smaganych ulewą
On jest latarnią rozprasza ciemności
lecz iść musimy po ziemskich bezdrożach
podnieść się sami z bolesnego krzyku

dążąc do Boga nie minimy siebie
w dróg skrzyżowaniu niegasnąca radość
w serc zjednoczeniu płomyk Jego chwały
rozkwita światłem
na równinach zmierzchu

gdy szukasz w górze majestatu nieba
spójrz w lśniące oczy drugiego człowieka

* * *

miłość mocniejsza
od surowych przykazań
ratuje dusze
cudzołożnych niewiast

pozwała leczyć
dotykem i słowem
w czasie skupienia
obcowania z Bogiem

wchodzi do domów
wykluczonych ludzi
długo rozmawia
z ubogim człowiekiem

odsłania prawdę
ukrytą w uczynkach
tym co wargami
czczą nieznane bóstwa

miłość silniejsza
od rodzinnych więzi –
płonące serce
na pustyni świata

za wierność niebu
ukochanie piękna
niezniszczalnym krzyżem
odbiera zapłatę

* * *

my stojący poza murami świątyń
w ustach kapłana drugi garnitur wiernych
obrzeże widzialnego Kościoła
cofające się pod naporem ateizmu
chcemy także umocnić ducha
słuchając ewangelicznych słów
o Bogu Który stał się człowiekiem
przyjacielu opuszczonych i ubogich
o najwyższych wartościach
za jakie oddawali życie
boso idący za Jezusem

a jednak ciągle słyszymy:
módlcie się za wymienionych z nazwiska
lekarzy i przedsiębiorców
prawników kupców et cetera
którzy w świecie wolności
mierzonej zerami na bankowych kontach
są jej najbliżej
najbliżej boskiego absolutu
którego widzialne symbole
otaczają szczelnym kręgiem

nie rozerwie go wdowi grosz
łzy żebraków i trędowatych
ani wzbierająca w sercach
ogromna fala tsunami

* * *

na równinie rozpostartej przed wzgórzami zbawienia
toczą się śnieżne kule naszych postanowień
rosną w okamgnieniu zderzają ze sobą
rozpryskując tęczowe kropelki złudzeń
w bieli niekończącej się zimy
bałwany zaniechanych uczynków
nie możemy dosięgnąć
skał lśniących czystością

lutowe słońce oślepia
patrzących i niewidomych
nie jesteśmy gotowi
na przyjęcie jasności
jak biologiczne monady
pragnące połączenia
kulimy się w swoich wnętrzach
przed blaskiem Punktu Omega

* * *

zanim noc się rozpadnie na odłamki światła
nad równinami ziemi – polami tęsknoty
mujesz iść albo trwać w zaciskającym się kręgu
świadomości posiadania słów i przedmiotów
na wzgórzach nadziei wypiętrzonych wyobraźnią
zrozumieniem ścieżek ewolucji
jej krótkotrwałych paroksyzmów
zakłócających przejście w nową fazę
skazanej na siebie ludzkości
niekiedy zasłaniającej oczy
opaską stadnego bytowania
które niczego nie upiększa
nie wprowadza do chwały istnienia

dokądkolwiek się udasz
nie uciekaj ze swojego czasu
nie bój się ciosów życia
nagłych chwytów poniżej pasa
albowiem pewne jest Zwycięstwo
na długiej drodze pokoleń
bliskie jest Zrozumienie
wyłaniające się z nicości
nieuniknione Zjednoczenie
w blasku przemienionego Krzyża

tylko idź albo trwaj
nie słuchając podszeptów ciemności

* * *

osamotnione obłoki
mleczne załączki myśli
to czujące drobiny
zbliżającej się Całości –
istniejącej poza naszym zasięgiem
Ognistej Kuli Zbawienia

kogo chce przyciąga
mocą jednoczących ramion
żarem twórczego uniesienia
oddechem rozkwitającej miłości
kogo chce odpycha
poza obrzeża wiecznego trwania
gdzie skute lodem czarne jeziora
wypromieniowują z zamkniętej otchłani
żał utraty i rozpacz odtrącenia

uginam się pod ciężarem obłoków
płynących w oknie mojego domu

* * *

kontury Krzyża unieść ponad ziemię
w cierpieniu Stwórcy widzieć Zmartwychwstanie
wrócić do świata uparcie współtworzyć
przeobrażać myślą słowem i uczynkiem
wszystko co Bóg pozostawił
rozumowi sercu i dłoniom
Człowieka

* * *

kiedy zamilkły dzwony i cisza zapadła nad miastem
Wiecznym Miastem – kolebką chrześcijaństwa
jeszcze do nas nie dotarło choć wiedzieliśmy od dawna
że musi przyjść taka chwila – nieuchronny czas pożegnania
na oczach świata szybko ustawionych ekranach
w dręczącym samotnością zaciemnieniu godzin
jakby spłynęło Niebo ciężkimi kroplami rozpaczy
oddaliło się od nas by wzbudzić żal i skrucę
w zatwardziałyh sercach tak szybko zapominających
Twoje słowa – Janie Pawle –
szybujące nad zacienioną doliną
jak ptaki z woli Przedwiecznego
posłane w głębię nocy
aby niosły nadzieję poranka
wszystkim pokoleniom i narodom

* * *

z głębokiego milczenia wzywam was moi bracia
wyjdźcie poza obszary cielesnego trwania
porzućcie przywiązanie do ziemskich rozkoszy
w pogoni za chlebem który nie nasyci
w objęciach igrzysk kończących się nudą
w tłumie dalekim od jednoczenia dusz
albowiem musicie przejść
ponad samotnością sumień
na wysoki brzeg zrozumienia
do źródła przywołującej was światłości
drogą którą szedł On
– opłakiwany Pasterz nadziei –
głoszący Słowo Przedwiecznego
w którym jest życie –
życie jest w was moi bracia
umocnieni wzmagającym się wiatrem
zahartowani w ogniu oczyszczających przemian
staniecie się sercami dzwonów
w jasnym słońcu południa
przenoszącymi dźwięki z muzycznego królestwa
do najgłębszych dolin Stworzenia
oczekujących Powtórnego Przyjścia
w mroku i męce nieuchronnych przeobrażeń

POWTÓRNE PRZYJŚCIE

Bóg który się wyłoni z obłoków przyszłości
jest poza zasięgiem naszej wyobraźni
w płonący wieczór nad turnią żywiołów
rozjaśni się Jego
wszechobecne Oblicze
przeniknie wnętrza mrocznych planet
zanurzy w blasku atomy galaktyk
każda drobina materii zadźwięczy jak struna
tracona kielichem rozchylającej się wieczności
w ogniu Paruzji czas ugnie się w okrąg
jeżeli będziemy mieć serca
to cicho zapłaczą

Pieśń nieśmiertelnych istnień nawilży suche łądy
człowieczych kształtów
ułożonych w wirujący cmentarz
wola Stwórcy ożywi wypalone cząsteczki
będą tańczyć w promieniach zbawiennego światła
scalać się w dyski odrodzonych istot
krążyć wokół świątyni Przemienionego Trwania
a Wielki Budowniczy
otworzy złote bramy
będzie z nami na wzgórzach
niegasnącej radości

MODLITWA DLA POTOMNYCH

Boże Który Jesteś
ponad mrokiem wszechświata
niegasnąca latarnio
w rozkwitającej ciemności

w tobie we mnie w nas wszystkich
gęstymi krzewami grzechu
na wielkich równinach Ziemi
tak małej w Twoich oczach

Boże Który Jesteś
jedyną szansą ocalenia
dla tkwiących w sidłach pożądania
zanurzonych w nieczystych wodach

płynących do chłodnego morza
o cofających się brzegach
w głąb lądu naszych sumień
pozbawionego duchowych obwałowań

Zbaw nas od losu zdobywców
zapisanego w Twoich księgach
oddal rosnącą pokusę
galaktycznej nieśmiertelności

pozwól do niej dojrzewać
pod parasolem przebaczenia
spowolnij ruchy planet
zanurz je w blasku miłości

Boże Który Jesteś
nieskończoną mądrością
ocal krajobraz naszych przodków
kwiaty w zamglonych ogrodach

pozostaw zmierzchy i poranki
w przedsionku wielkiej tajemnicy
spraw by mury naszych budowli
były spojone nadzieją

* * *

nad koronami drzew szum błękitnych strumieni
miesza się z szumem wiatru zapoznaje z ciszą
moje oczy jak soczewki wzmacniają obrazy
przekształcają je i przenoszą do skarbca pamięci
przed zachodem słońca gasnące połacie lasów
jak świątynie samotnych udzielają schronienia
chcącym odpocząć od wybuchów życia
od milionów lat znaczących krajobraz
ciągłym niedosytem przeobrażanej materii
z woli Najwyższego coraz bardziej wrażliwej
na blask padający od punktu Omega
dźwięki dochodzące z królestwa szczęśliwości
z coraz większą mocą uwalnianej energii
mającej zapanować
nad rozedrganym światem

* * *

Boże pukający o zmięczeniu
do drzwi przedpokoju trwania
będącego chłodnym przedsionkiem
niewidzialnych komnat ogrodów
daj moim najbliższym radość
majowych wzgórz i ptaków
niosących przesłanie miłości
w pełnym tęsknoty śpiewie

Boże przychodzący we śnie
tęczą nieziemskich zjawisk
wypełniający kopułę nieba
znakami Twojej obecności
oddaj im moje szczęście
czyste lustro poranka
zachody słońca nad francją
białe wieże wiatraków
rzeźbione Twoją tęsknotą
misterne kształty wąwozów
zielone lasy i ciszę
nieruchome obłoki

pozostaw nadzieję zbawienia
miłości niemającej granic

CZUJĄCA NIEZMIENNOŚĆ

Wyrwany świstem cyklonu z ciszy rozpostartej na wzgórzach
zszedłem na brzeg morza w bezrozumne obszary
niosąc przesłanie dla wzmagających się fal
żywołu ogarniającego
ocalałe obszary ziemi
po kataklizmie zsunęcia się dusz
do hadesu cielesnego trwania
między bieguny magnetycznego centrum
zasłaniającego cel istnienia
szczelnością wytwarzanej materii

niech zabrzmi
nad grobami zapomnianych pokoleń
szczękiem broni nowych legionów
idących do bitwy niemającej końca
o napełnienie pragnących serc
żywą wodą – napojem nieśmiertelnych
przez siły sprzyjające zwycięzcom
słowami przygarniającej łagodności:

spłyńcie po bezbronnych zboczach
do krainy odwiecznego spokoju
skierujcie swoje gorzkie wody
w rozszerzający się blask miłości

przyjmie was i uciszy
wielka czująca niezmiennność

SKAMIENIAŁE NIEBO

Chłodne posągi modlitwy
rozstawione w ogrodach czasu
pilnują naszej pomyślności:
w proch idących pokoleń

Wieczna chwała wybranym
stojącym nad marnością rzesz
oni wywalczyli słowami
niegasnącą przychylność Opatrzności

Dla nich otwiera złote bramy
gromadzi nieprzebrane skarby
raniąc niepodzielność planety
wydziobują jej równowagę

ze spichlerza pobożnych życzeń
z pól przywłaszczonej dzierżawy
Ociężałe naczynie ducha
stworzeń wypełnionych pokarmem

których niebo jest już tak blisko
na wyciągnięcie kamiennej dłoni
wnika w alabastrowe kształty
zamknięte na uczucia bliźnich

Niebo będące jednością
niecichnącą symfonią
naszych dusz

* * *

Jeżeli Bóg nie istnieje
dlaczego otwarte jest niebo
i słycać chóry anielskie
nad rzeką płynącą donikąd

ze szczelin zranionej ziemi
z dna upokorzonego istnienia
podrywa się do lotu
błękitny gołąb nadziei ?

Jeżeli Boga nie ma
w odległych mgławicach wszechświata
w serc najlżejszym poruszeniu
dzisiaj poznanej osobie

dlaczego widzimy piękno
przekształcamy materię
w jasnym świetle poranka
zapominamy o nocy ?

Jeżeli Bóg jest wymysłem
osamotnionego człowieka
niosącego swój lament
przez płonące równiny

dlaczego na snu przełęczach
rozżarzeni miłością
wybaczamy czasowi
ciał okrutne spopielenie ?

4. Góry i dotyk wiatru

* * *

zaskoczony jesienią na Czołe Turbacza
patrzyłem na kaskady wirujących liści
jak spływały słowami
do ciemnej studni ziemi
wybuchając muzyką w pożegnalnej symfonii
w jasnym słońcu południa
nad milczeniem gór

otwierała się we mnie przestrzeń złotych hal
czas przestał mieć znaczenie nie żałowałem lata
w nieruchomych obłokach zamknęła się myśl
zapomniałem kim jestem
pamiętałem kim będę

stojąc przed bramą do zielonych ogrodów
ukrytych w mojej duszy
w płonącym sercu wędrowki

NA ZBOCZU TURBACZA

Może ostatni już raz
oglądam z wysokości Twój wspaniały świat
raduję się śniegiem w czerwcowe południe
wielką zieloną równiną
oddzielającą mnie od stojącej w zachwycie
jakby w świątecznym uniesieniu
mojej wyśnionej arkadii
delikatnej i zadziwiająco mocnej
strukturą skał i falowaniem przestrzeni
związanej na wieczność

Prowadzi mnie swoimi ścieżkami
przez utracone krajobrazy
zamglone ogrody naszych marzeń
zarośnięte chwastami codzienności
coraz wyżej
ponad linię horyzontu
do miejsc odwiecznej szczęśliwości
napływającej ze śnieżnej dali
strumieniami słonecznego blasku

W niezmierzonej głębi gór
odnajduję prawdziwe życie

ŚNIEGI ODKUPIENIA

Nie wiem skąd płyną wysnione obłoki:
przedziwne strzępy zamysłonej wełny
dlaczego góry trwają niewzruszenie
na posterunku dojrzewania ludzi
choć już zbadano strukturę kolorów
choć przeniknięto powłoki atomów

Kto świat rozbiera na części na śrubki
ten nie odnajdzie jego pięknej duszy
ja też jej szukam swoimi ścieżkami
do bieli świata doczołgać się muszę

A kiedy utknę do grani zwątpienia
może mnie przygarną Śniegi Odkupienia ?

* * *

w sierpniowe przedpołudnie ścigany przez wiatry
przez ciemne chmury deszczowego lata
w środku wędrówki po bliskich mi górach
widzianych codziennie z okien domu
szukałem schronienia pod koronami drzew
zamiast stawić czoła
duchowemu osłabieniu
którego skutkiem było drżenie ciała
maszyny żądającej równego rytmu
w przestrzeni twórczych zawirowań
oddzielającej mnie od niebieskich wyżyn
długim ciągiem upokarzających porażek
kotwicy trzymającej na ziemskich wodach
statek mojego istnienia

* * *

o jakich bogach myślisz przed zaśnięciem
po powrocie z ukochanych gór
gdy przebywałeś w ich bieli
obcując ze swoim ego
trafiony złocistym piorunem intuicji
zobaczyłeś otwarte wrota
nieskończoności zamkniętej dla śmiertelnych
kluczem kiełkującego rozumu

twoi bogowie
nie słyszą krzyku ludzkiego ciała
obudziłeś ich pieśnią podziwu
dla konstrukcji rajskich ogrodów
śpiących za zasłoną materii
pod powierzchnią niezbadanych zjawisk
wychodząc z sideł codzienności
ku lśniącym w słońcu szczytom
w namiętym uwielbieniu
wędrowki ponad zboczami życia

* * *

patrząc wstecz odwijam bandaże
mojego nieudanego życia
przyglądam się świeżym bliznom
oczami obcych ludzi
obmywam je w gorzkim morzu
zapożyczonych definicji

a w górach spokojna jesień
odnajduje przyczynę istnienia
kopce zagastych ognisk
stęsknione świeżych barw
biorą w odwieczne posiadanie
złoto i czerwień wirujących liści
niesionych wiatrami przeznaczenia
ku wysokim bramom –

i wybuchnie wielki płomień
nad moimi górami
będę szedł w jego blasku
w stronę przywołującej mnie światłości
z coraz lżejszym bagażem
nieudanego życia

* * *

odchodzący październik zapala pokrycia lasów
potokami płomieni spływają ze zboczy
przekazują patrzącym swoje ostatnie tchnienie
do dolin smutku przenosząc
wysoką ciszę

w czerwonożółtych liściach szukam czytelnych znaków
zanurzam je w przemijaniu jak w spiralach galaktyk
tkwiąc w bezruchu płynę do najdalszych granic
podtrzymuję spojrzeniem
potencjalność wszechświata

* * *

po drugiej stronie gór widziałem rozdarte niebo
obłoki uwięzione w pajęczynie czasu
płakały deszczem nie mogły odpłynąć
do krainy radości danej wielu ludziom
dotarłem za daleko
nie umiałem się cofnąć
przed ciemnym wirem wzburzonej przestrzeni
szukając załączków szczęśliwego trwania
mgła je zakryła
zakryła przede mną
gdy szedłem jak tropiciel echa dumnych ballad
który skał się nie lęka choć kaleczą stopy
nie zastygnie w pokorze żółwiem przemijania
na zachodzących równinach
podzielonego świata

po drugiej stronie gór
nie było nikogo
tylko moje przeznaczenie
którego nie powinienem był zobaczyć

STRUKTURA KRYSZTAŁU

Płonące lica zasmuconych skał
strofami pieśni ożywione domy
równiny czasu darowane słońcu
błękitne wzgórze natchnionego żaru
utknęły w długim pochodzie
ku przepaściom wieczoru

I jak okiem sięgnąć
na płaszczyźnie zawilej geometrii
dotkniętej gałązką rozumu
gęstwiną prawdopodobieństwa
rosną i opadają
szalone płomienie kształtów
wypiętrzone ciśnieniem uczuć
gejzery ognia w przestrzeni mojego snu
jakby wybuchło podziemne źródło
szybko stygnącej lawy
krępującej strukturą kryształu
beładne formy materii
rozlewającej się we mnie
po obrzeżach dusznego trwania
fundamentalnym smutkiem

* * *

czerwona kula nad zamglonym horyzontem
zapada się do środka naszych spraw i zdarzeń
jeszcze jest widoczna można jeszcze zatrzymać
jej powolne przesuwanie się
do jądra nagiego instynktu
dźwignią myśli mocą wyobraźni
skupieniem rozproszonych sił sprzeciwu
otwierających nowe pola nadziei
na przekazanie rządu dusz
w czyste ręce niemedialnych ludzi

to nie tarcza słoneczna
w porze opadania liści
ani zorze zachodów
epok i cywilizacji
ale wyjęta z nicości
dłońmi rozochoconych troglodytów
zastygłych w dolinach ciał
nieuchronna ostateczność

zapadający się cel
dryfującego na mielizny czasu
naszego świata

STRUNY SKAŁ

Przywołują mnie wichry namiętności
nad skalne turnie niezmierną przepaść
do krainy odradzającej się śmierci
żywołów przebudzonych ptasim lękiem
abym spojrział na wirujące gniazda
odkrył w sobie rozkosz spadania

kim jestem że płynę nad dolinami
jak osamotniony obłok istnienia
wchłaniający ciemne fale życia
w słoneczne południa i poranki
to we mnie anioł zagłady
otwiera ołowianą bramę
wypuszcza podniebne charty
na bezbronne równiny ziemi

skowyczą jak opętane
dotykając twardego gruntu

poprzez nacierające widma upadku
widzę zarys mojego uniesienia
jak wibruje tęczą barw
nabrzmiwa soczystością owoców
jest misternie tkanym płótnem
płomieniem kruszącym skamieniałą szarość
w jakiej zanurzeni po brzegi
wodą i krwią przetrwania
nie wlewamy się do naczyń tęsknoty
ustawionych wysoko nad urwiskiem :
srebrnych mis wykutych cierpieniem

z których piją duchy wieczności

PRZEOBRAŻENIE

Nad dolinami istnienia wulkany naszych serc
dymiącymi stożkami budzą pełnię czasu
rozkwita bukietem skał przeobrażonych
od wybuchów świtu dudnienia przestrzeni
co płynęło w drgania wprowadzone poszukuje
harmonii sfer czystych tonów niecierpliwie
przebudowując swoje rozżarzone wnętrze
zastygające krystaliczną magmą
u podnóża wielkiej tajemnicy
nad popiołami zachłannych wieków
usypanymi
ku wiecznej przestrodze

* * *

płomienie czasu
wypalają czarne dziury
w ukrytej tkance świata
tworzą przejścia
dla nadciągającej z całą mocą
duchowej metamorfozy
człowieka

PUNKT SAMOTNOŚCI

Mój punkt samotności
przesunął się po linii trwania
w kierunku nadciągającej nocy
nad obszary nadzieją zielone

tam gdzie duchy wieczności
kąpią się w ogniu zdarzeń
a jego szkarłatne łuny
dosięgają jądra ziemi

w przestrzeni kipiących uczuć
szorstkie jęczory lawy
lizą powłoki atomów
gładkie kształty człowieka

zastyga czas dany wszystkim
w posągach utraconych szans
w sieci nowych połączeń
zagubione piękno miłości

pod dotykiem niewidzialnej dłoni
cichnie puls stwarzanego świata
rzeki pragnień drażą coraz płytsze koryta
w zwietrzałych skałach przeobrażeń –

tam gdzie blask nocy podtrzymuje
gasnące trwanie pokoleń
gdzie w objęciach zmierzchu
żarzą się węgielki życia

punkt samotności jest początkiem
odradzającego się istnienia
koniecznym lustrem przemiany
w złotej bramie ogrodów

UPADEK

Na fioletowej fali rzekami pozornej próżni
płynie do kosmicznego portu
krzyczące widmo świata

przez czasoprzestrzenne tunele
węzły zachłannych galaktyk
wyciągając ramiona
do dojrzałych przejawów życia

prześwituje przez błękit planet
rozdartym całunem historii
wznosi się na przekór grawitacji
ku nieważkim promieniom światła

pociąga za sobą i zrzuca
ze scen podniebnego teatru
miliardy niespełnionych istnień

* * *

czas w którym nie ma bezludnych wysp
jest czasem urojonym
tworzy pozorne zbiory
ocalonych przed samotnością
sprowadzonych na właściwe ścieżki
przez świeże zastępy psychologów

w młodej krwi w innym spojrzeniu
triumfuje stara prawda
wychyla się zza zasłony poznania
jak zreinkarnowana wiedźma

czas w którym nie ma bezludnych wysp
jest czasem bezpowrotnie straconym
jednowymiarowym człowiekiem
chorym na brak wyobraźni

ujednoliconym stanowiskiem
w wyjąłym tłumie poglądów

* * *

z każdym dniem coraz szybciej
poddawani podmuchom codzienności
ulatujemy z duszą na ramieniu
w stronę wirtualnego nieba

otwiera się jak przepastna czeluść
pod kopułą ginącego świata
wchłania i odwzorowuje
wybrane elementy rzeczywistości

przekształca domy na wzgórzach
w odstraszające twierdze samotności
w ciepłym krwioobiegu uczuć
zastawia chłodne pułapki

w potłuczonych lustrach czasu
rozmazane ludzkie widma
idą długim korowodem
ku krawędzi historii

toną w przezroczystym morzu
na moich oczach i twoich
córeczko naszych snów o miłości
opiekunko świętego ognia

5. Nad nieruchomą wodą

* * *

nocą tańczącą w bieli zimy spletały się gwiazdy
ułożyły w wirujący ponad ziemią wieniec
a ich światło spływało do najgłębszych dolin
niosło w sobie wołanie dalekich przestrzeni

dlaczego właśnie wtedy popatrzyłem w niebo
odbite w moich oczach płynęło jak rzeka
przez równiny czasu zasypane śniegiem
pocałunki istnienia stygnące na wietrze

* * *

jest w nas za mało jasności
gasimy sobą marzenia
na szlaku ku ośnieżonym szczytom
stojącym w blasku nieznanego

bądźmy przezroczyści dla światła
ufajmy nie stawiając warunków
ponad zrozumieniem i lękiem
narastającym oporem materii

a będziemy przebywać w ogrodach
ogrodach drugiego człowieka
odnajdziemy klucze do szczęścia
zgubione w gąszczu kalkulacji

U BRAM KIEŁCZEWIC

Wiosko mojego dzieciństwa
zagubiona w ogrodach czasu
pagórki budzące tęsknotę
polna kraino
kłosów mojej wyobraźni

Tu jest początek i źródło
rzeki płynącej pamięcią
w dolinie wąwozów i jarów
w miękkiej zieleni wiosen

Mój pierwszy horyzont
linia rozstępującego się lasu
przed łagodnym blaskiem świtu
przynoszącym radość i nadzieję

Z dźwiękiem kościelnych dzwonów
w promieniach wschodzącego słońca
powraca tamten krajobraz:
czas żniwnej krzątaniny
wypełnionej pracą rąk
czas widzących siebie ludzi
złączonych wspólnym losem

Dlatego stoję nieruchomo
u bram mojego dzieciństwa
oddając cześć zagaśłym istnieniom
ich trudowi
służącemu synom i wnukom
wylatującym ponad rodzinne gniazdo
w porywach szybko bijącego serca

wracającym
z oczami pełnymi smutku
bo nie odnaleźliśmy obiecanej ziemi
nie odkryli lepszego świata
za ruchomą miedzą przemian

MARZYCIELE

Zanurzony w ciszy na obrzeżach świata
trwam jak latarnia dla wrażliwych rozbitków

którzy wybrali morze wiecznego niepokoju
będą poszukiwać aż po kres istnienia

blasku co sączy się z niebieskich wyżyn
nieśmiało prześwituje przez mgłę codzienności

gorzką jak piołun gęstą i duszącą
strefę ochronną zatwardziałych serc

Wciąż płyną i płyną po dalekich wodach
jakby chcieli rozszerzyć królestwo człowieka

zanim się zderzą ich wysmukłe łodzie
ze skałą trwania porządku natury

.....

Za horyzontem zdarzeń widzę ich piękne dusze
podążające do portu nieopisanej radości

* * *

gdyby to było możliwe
przestawić czasu żagiel
wypłynąć na wielkie wody
do nowego zawinąć portu
zobaczyć gorące lądy
i drzewa zawsze zielone
wyzwolić się z niepokoju
w objęciach triumfującej miłości ?

gdyby to było możliwe
przytulić swoje jutro
jak w czarodziejskim lustrze
tkwiące w nieznannej osobie
wyciągnąć dłoń i odnaleźć
brakującą część duszy
dotykaniem intuicji
otworzyć bramy ogrodów ?

gdyby to było możliwe
stać się dobrym człowiekiem
nie ranić sobą kwiatów
o pięknych łamliwych kolcach
nie wodzić na pokuszenie
klucza niebiańskich ptaków
stojąc w progu poranka
nie zasłaniać światłości

milczeć w godzinie zmierzchu
wypalić łąki tęsknoty
idąc ścieżką samotności
unieść ciężar tajemnicy ?

* * *

w promieniach zachodzącego słońca bledną nasze czyny
podróże przez peryferia tunelami pragnień
nadzieja na ocalenie od krążenia wokół
jądra ciemności wyłaniającego się z niebytu
chwile szczęścia krople rosy
na kruchych kielichach kwiatów
jesień łącząca czerwień liści i zórz
rozpostartych na niebie naszych myśli
gdy idziemy przenosząc szum strumieni
gwarną ulicą
zatłoczonego śródmieścia

w promieniach zachodzącego słońca płoną nasze uczucia
gasnąc zapalą lasy
na odległych wzgórzach wieczności

* * *

dzień taki słoneczny a ciemność zagłada do okien
niebo radością przeszklone a spadają gwiazdy
nad wodą która oczyszcza – krzyk sumienia i cisza
pełzające po drzewach
szalone jaszczurki wiosen

leczę się niepokojem z zimy która odeszła
a z nią zasłona bieli
nad popiołami zdarzeń
tonąc w powodzi kolorów
jeszcze trzymam się brzegu
jak wymazana data
w rwącym potoku kalendarza

* * *

w moim śnie który trwa
nad przemijaniem pragnień
ogarnia z coraz większą mocą
obszary nowych doświadczeń
zielone wzgórza i jary
zachód słońca nad francją
wiatraki mielące ciszę
subtelnie wbudowane w krajobraz
małe niemieckie miasteczka
pomiędzy kępami lasów

w moim śnie który trwa
nad krzyczącym porządkiem zdarzeń
drzewa podobne do ludzi
są mi siostrą i bratem
oddalają tęsknotę
o jeszcze jeden poranek
który kiedyś nadejdzie
nieuchronnym bólem rozstania

* * *

wsluchuję się w rytm życia
mieszkańców małego miasteczka
ze wzgórza otaczającego je podkową
wilgotnych majowych lasów
patrzę na oddalony horyzont
szukam ukrytego piękna
w łagodnie pofałdowanym krajobrazie
czerwonych dachach domów
kościelnej wieży górującej
nad leniwie płynącym czasem

w niegasnącym śpiewie ptaków
odnajduję muzykę sfer
szybuję nad słoneczną doliną
jak w nagle przypomnianym śnie
w którym zabrałem moją mamę
do krainy szczęśliwego trwania
i już nie była samotna
pozbawiona sił i przestrzeni

czy ktoś pogrąża się w smutku
w małym niemieckim miasteczku
w pełni wiosennego rozkwitu
rozległych łąk radości
położonych na wyżynach istnienia
poza zgiełkiem cywilizacji
pod łączącymi się obłokami
na niebie długiego popołudnia ?

moje życie napięta struna
drży od uderzeń ciszy
przerywa błękitną harmonię
nieznanymi jej
dźwiękami tęsknoty

* * *

zanim zapłoną lasy w Krickenbach jesienią
i ułożą się w zmierzchu ciemne wirowanie
jeszcze jestem na wzgórzach
przemijam w śpiewnej ciszy
obojętny dla ptaków
jak godzina umierania

moja wyobraźnia zastyga
pod liśćmi dębu
na ławce ufundowanej
przez małżeństwo Backer
kościelne dzwony w Linden
przerywają milczenie
chłonę ich czyste dźwięki
otwieram morze pamięci

odległe krajobrazy tworzą koryta rzek
wlewają się strumieniami
nagle płonącej wody

* * *

zachód słońca nad francją moje serce w ciszy
niczego już nie pragnę zamykam myśli obieg
srebrną obręczą snu wejściem w zielony ogród
zatarciem świeżych śladów
w pamięci moich bliskich

baśniowa rzeczywistość
nie posiadająca konturów
przelewam się przez jej lustro
zaczarowaną wodą
na tle białych wiatraków
tnących obrzeże nieba
staję się poświęcą
czwartym stanem materii

samotny biały obłok
nieruchomy rydwan
z czasu który przeminął
chce umknąć i nie może
do wiecznego królestwa
rozrzedza się znika ...

odchodzimy jesteśmy :
smugi rodzącej się zorzy

GASNĄCY BLASK

Nad rzeką złudzeń zbudowałem dom
z czerwonej cegły na fundamentach czasu

Wysokie fale wdarły się do wnętrza
nasycone barwą spłynęły w dół rzeki

Nieopodal brzegu założyłem ogród
na zalewowej równinie łąk

Wezbrane wody nie oszczędziły kwiatów
odebrał je oczom zamulony łąd

Długo patrzyłem jak przemija człowiek
i cichną skargi o zachodzie słońca

W gasnącym blasku pomniejszonej chwały
na jeszcze jednych nieudanych wzgórzach

* * *

w oczach świtu przegląda się człowiek
zanim dotrze do polany zachodu
położonej na wzgórzach przeznaczenia
ponad lasem zagubionych godzin
tam gdzie słowa nic już nie znaczą
a myśli stygną od marmurowych spojrzeń

łodzią czasu podpływa człowiek
do krawędzi świetlistego morza
chce zobaczyć błękitne zatoki
w krótkim błysku gasnącego życia
zapamiętać przenieść przez linię
wszystkie barwy dziecięcej radości

w oczach świtu przegląda się człowiek
obmywany falami istnienia

* * *

zorzą świtu wypłynąłem na wody oceanu
potężniał jak bąble ogarniające wszechświat
każdy ruch wiosła wywoływał niepokój
wymazywał pamięć zastygłych krajobrazów
pozbawiony oparcia stabilnej materii
w oku cyklonu zmieniających się form
którego wrzenie fałdowało horyzont
podmywało fundamenty przyswajalnej rzeczywistości
całym sobą przenikałem przestrzeń
wdzierałem się do jej ukrytych wymiarów
w królestwie chaosu szukałem jasnych barw
czystych tonów harmonii wewnętrznego ładu
odrętwiały zmęczony w pętli traconego czasu
nie mogąc dopłynąć
do oddalającego się Źródła
do ostatecznych pierwotnych kształtów
których cienie mijamy
z przerażeniem w oczach

niestrudzeni odkrywcy płonących rubieży
świata istniejącego w naszej wyobraźni

* * *

w błysku ginącej materii szukam mojego domu
może się wyłoni z niewidzialnych wymiarów

gdy zanurzeni w rozlewiskach czasu
dotkniemy próżni nieskończonego akwenu

którego trwanie zamyka w szponach grawitacji
zakrzywione ścieżki człowieczego losu

na brzegu ostatniej szansy z łamliwej wikliny
wyplątam jego ściany rozgrzeszony artysta

* * *

nad koronami drzew
które od dawna są we mnie
płyną do niebieskiego portu
łodzie szczęśliwego dzieciństwa

pod osłoną wieczoru
na niegasnącej fali
unoszą najpiękniejsze chwile
ponad mgłę kruchych dolin

na łąkach ostatniego wyboru
zamykającej się polanie
wyplukany z barw życia
wchodzący w tunele bieli

obserwuję pęknięte wzgórza
opadające ścieżki istnienia
z szumu gniewnej nieskończoności
wyławiam słyszalną nutę wiatru

* * *

przepływa obok nas
rzeka idealnego życia
toczy swoje lekkie wody
przez spękane równiny pragnień

ty i ja nachyleni
nad lustrem mijającego czasu
czyje widzimy odbicia
u zbiegu prostujących się ścieżek ?

* * *

droga którą muszę przejść
ogranicza przestrzeń wędrówki
prowadzi mnie na obrzeże
rozkwitającej jasności

z każdym dniem z każdą nocą
zakrzywia się w płonący okrąg
niech nie opuszcza mnie odwaga
u bram
odwiecznego lęku

* * *

w otwartej przestrzeni wolności
sieci zmierzchów i poranków
pod kopułą niskiego nieba
w krajobrazie monotonnym jak życie
przymuszany promienistym mieczem
przez skrzydlatych strażników wieczności
wychodzę z ogrodu wyobraźni
niosąc w dłoniach moje serce

przeciwko ciemności lasu
źle skonstruowanym regułam
nagie serce człowieka
wydobyte z otchłani bólu

bezdolne od urodzenia
w otwartej przestrzeni wolności

* * *

w znikomości celów rozprasza się istnienie
moja wielka pieśń jeszcze nie gotowa
nie zabrzmie uroczyście w muzycznej przestrzeni
nad rzeką płynącą donikąd
wstaje senny świt
toczą się wody życia
przez pustynne równiny codzienności
wysychają odcięte od źródeł
w sercu dumnej cywilizacji
dławione zaporami paroksyzmów
których nie można ominąć

nie ułożę z rozrzuconych dźwięków
pieśni mojego życia
nie poskładam podniosłych chwil
w symfonię od której zadrży ziemia
są słowa spojrzenia i gesty
o trudnym trudnym odbiorze
odarte z odświętnych szat
przez wojujący tłum poglądów

w nagości jaką jestem
rozpoznaję moje istnienie
przeprowadzam przez rozstępujące się fale
na łagodny brzeg zrozumienia

moja pieśń postrzępiony sztandar
łopocze nad bezludną wyspą

* * *

nad nieruchomą wodą cienie gasnących godzin
układają się w zmierzchu wirujący wieniec
zakrywają źródła migoczących strumieni
z dolin wielkiego smutku głęboka noc nadchodzi

istnienie za istnieniem dotknięte przez światło
porzucone na brzegu gorzkiego jeziora
u bram zrozumienia gdzie milczące lasy
wciąż pną się na wzgórza zranionego świtu

SPIS TREŚCI

1. <i>Nasz wspaniały świat</i>	3
* * * (dwa ludzkie cienie ...)	5
* * * (koledzy i przyjaciele...)	6
PROŚBA	7
* * * (jeżeli mogę ...)	8
* * * (stojąca w ciszy ...)	9
TO JESZCZE NIE KONIEC ŚWIATA	10
* * * (nocą dudniącą ...)	11
* * * (omijający dworce ...)	12
RÓWNOWAGA STRACHU	13
W CIENIU PRZYSZŁOŚCI	14
PRZED OBRAZEM BOGA	15
* * * (lipcowym przedpołudniem...)	16
PSY WOJNY	17
* * * (ponad doliną ...)	19
2. <i>Dziko kwitnące róże</i>	21
* * * (Boże jak trudno ...)	22
* * * (pozwól mi coś powiedzieć...)	23
* * * (i znów napływa ...)	24
* * * (szukając siebie ...)	25
* * * (wypełniłeś niebo ...)	26
* * * (nie zasłaniaj mi światła ...)	27
REINKARNACJA	28
* * * (moja nieuchwytna miłości ...)	29
* * * (gdy zapadało się niebo ...)	30
* * * (gdy moja dusza ...)	31
* * * (wydłużają się cienie ...)	32
ŚMIERĆ MIŁOŚCI	35
* * * (coraz krótsze wiersze ...)	36

3. Jego zakryte Oblicze.....	37
* * * (drogi do Boga ...)	39
* * * (miłość mocniejsza ...)	40
* * * (my stojący ...)	41
* * * (na równinie rozpostartej ...)	42
* * * (zanim noc się rozpadnie ...)	43
* * * (obłoki które płyną ...)	44
* * * (spojrzeć na Krzyż ...)	45
* * * (kiedy zamilkły dzwony ...)	46
* * * (z głębokiego milczenia ...)	47
POWTÓRNE PRZYJŚCIE	48
MODLITWA DLA POTOMNYCH	49
* * * (nad koronami drzew ...)	51
* * * (Boże pukający o zmierzchu ...)	52
CZUJĄCA NIEZMIENNOŚĆ	54
SKAMIENIAŁE NIEBO	55
* * * (Jeżeli Bóg nie istnieje ...)	56
4. Góry i dotyk wiatru	57
* * * (zaskoczony jesienią ...)	59
NA ZBOCZU TURBACZA	60
ŚNIEGI ODKUPIENIA	61
* * * (sierpniowym przedpołudniem ...)	62
* * * (o jakich bogach ...)	63
* * * (w rozżaleniu zrywam ...)	64
* * * (w połowie października ...)	65
* * * (po drugiej stronie ...)	66
STRUKTURA KRYSZTAŁU	67
* * * (czerwona kula ...)	68
STRUNY SKAŁ	69
PRZEOBRAŻENIE	70
* * * (płomień czasu ...)	70
PUNKT SAMOTNOŚCI	71
UPADEK	72
* * * (czas w którym ...)	73
* * * (z każdym dniem ...)	74

5. <i>Nad nieruchomą wodą</i>	75
* * * (nocą tańczącą ...)	77
* * * (jest w nas za mało ...)	77
U BRAM KIEŁCZEWIC	78
MARZYCIELE	80
* * * (gdyby to było możliwe ...)	81
* * * (w promieniach zachodzącego ...)	82
* * * (dzień taki słoneczny ...)	83
* * * (w moim śnie ...)	84
* * * (wsłuchuję się ...)	85
* * * (zanim zapłoną lasy ...)	86
* * * (zachód słońca nad francją ...).....	87
GASNĄCY BLASK	88
* * * (w oczach świtu ...)	89
* * * (zorzą świtu ...)	90
* * * (w błysku ginącej materii ...)	91
* * * (nad koronami drzew ...)	92
* * * (przepływa obok nas ...)	93
* * * (droga którą muszę ...)	93
* * * (w otwartej przestrzeni...)	94
* * * (w znikomości celów ...)	95
* * * (nad nieruchomą wodą ...)	96

Marek Jerzy Stepień

Ur. w 1955r. w Kiełczewicach Maryjskich, woj. lubelskie, od ponad dwudziestu lat mieszka w Limanowej, stolicy Beskidu Wyspowego. Mgr inż. górnik, technik budowlany, pracujący w różnych zawodach i miejscach.

Opublikował zbiór wierszy – *"154 wiersze"* (2001), obejmujący okres twórczości od 1972r., tomiki poetyckie: *"Nie zapomnijcie o Bogu"* (2003), *"W stronę miłości"* (2004) oraz esej filozoficzny *"Bóg i nadzieja"* (2004).

Jest członkiem Klubu Literackiego "Sądeckizna".